

השגריר המצרי מבטיח לשאול בקהיד אם לתת היתר כניסה לעתונאי ישראלי

ע ר ב י ם ב ב ו ר מ ה

— מאת רפי נלסון —

לני סופית מה יהיה אתנו. פעם הפיצו שמועה שמטיסים את כל הדגים לדגיה ואותי לישראל. למחרת גודע ממקור כמעט יודע דבר שיחזירו אותנו לדגיה דרך הסואץ.

החלטתי לחפש לחפשי נושאים מעניינים לכתוב. פניתי ליעקוב שמעוני, ציר ישראל בבורמה, ושאלתי אותו מה דעתו על ראיון מיוחד עם השגריר המצרי בבורמה. הציר ויועציו הביטו עלי כעל משוגע. הם זרקו אותך מהצירות. אנה נו עסוקים מאד; לא יהיה לנו זמן ל"שחרר אותך מכלא המשטרה הבורמאית... השגריר המצרי שונא יהודים, הוא לא

קול מוכר שואל באנגלית-ישראלית. הסתכלתי אל כיוון הקול ואת מי אני רואה? יוסף חבקינס בכבודו ובעצמו. הוא הגיע לבורמה ישר מיפאן, בסירה המסכנה שלו, והחליט לחזור באחירון לישראל.

את חבקינס קשה לחלוב. הוא חולם למכור את הסיפורים שלו לכל העתונאים בישראל ומפחד מהתחרות. הוא הסתים לי על מסעותיו רק בראשי פרקים, כפי שלא אדע יותר מדי. בערב יצאנו העירה. החלטנו לבקר במסעדה סינית שממול לפאגודה הגדולה. חבקינס מתנהג כמו פרא-אדם יש-ראלי. צועק על המלצרים ועושה שערוריות. "איפה הלחם שלי?" צעק על מלצר מסכן אחד, עד שהסברתי לו ש"במסעדות סיניות לא אוכלים לחם."

חבקינס דרש שיגישו לו מרק כרי-שיים: "כל הדרך מיפאן לבורמה הייתי צריך להיזהר מכרישים. החלטתי לנקום בהם אחת ולתמיד", הסביר לי.

בסוף הארוחה קיבלתי ממנו מתנה: תמונה אישית שלו. הוא ליכלך אותה מאחור בכתם שומך-מקרישים וכתב: "למזכרת מהמרק במסעדה הסינית, ליד הפאגודה בראנגון."

כשנפרדתי ממנו, החלטתי לא לצאת אף פעם לבדי בסירה מסביב לעולם. זה גורם קצת לסיבוכים אצל מי ש"עושה את זה."

★ ★ ★

"המצרי שונא יהודים!"

בבאר הנאה של סטראנד הוטל, רודפות השמועות זו אחרי זו. מאז השריפה חיים כאן בנחותות, על חשבון חברת הביטוח, ומחכים שמישהו יגיד

הקונסול המצרי

צולם בידי רפי נלסון בצל הדגל המצרי המתנוסס על בנין השגרירות המצרית בראנגון. הוא יצא החוצה במיוחד להצטלם, אחרי שקיבל את שליח העולם הזה לראיון במשרדו.

ראלית אמרו לי שברגע בו אומר כי אני עתונאי ישראלי, אזרק החוצה. נשמתי עמוק ואמרתי במהירות: "אני עתונאי ישראלי ועובד בשביל העולם הזה". באתי לדבר עם השגריר כדי לבקש ממנו שיסדר לי ויזה למצרים.

על היותו החלטתי רק בתוך השגרירות. אם לא יואיל, לא יזיק, לבקש אפשר. השגריר יכול תמיד להסכים או לסרב ואני גם תמיד יכול להתחרט לפני שאכנס לטריטוריה מצרית.

מוסטפה החחיר אך המשיך לחייך. הוא הציע לי שנית לשבת, הדליק סיגריה מצרית, הציע לי אחת וביקש שאמשיך. המשכתי: "אדוני הקונסול יודע ודאי שעתונאי מצרי בשם איברהים עיואת ביקר לפני שנה בישראל. נדמה לי ש"כדאי לסדר ביקור גומלין..."

הקונסול נרגע. הוא הרים את שפופרת הטלפון, מלמל מלים אחרות ב"ערבית והומיין אותי לחזור בשתיים-יחצני. "השגריר הסכים לפגוש אותך. תחזור על בקשתך באוזוני". הסביר ברשמיות יבשה, שמלאה אותי שמחה.

★ ★ ★

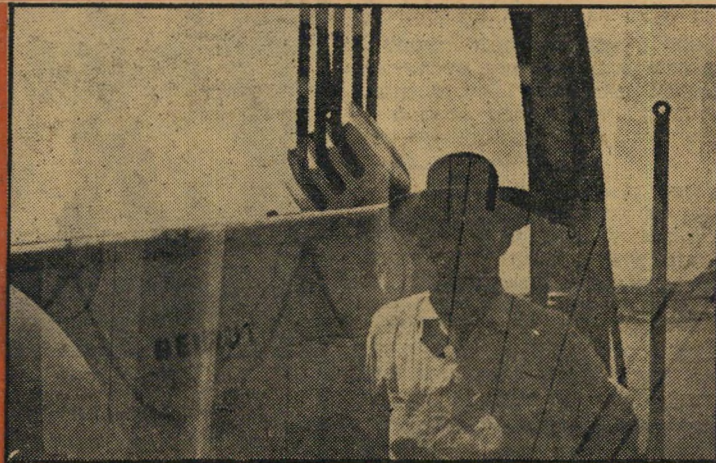
אמבולנס של מושטרח

חמש דקות לפני שתיים וחצי הייתי בפנת השגרירות. באתי במכונית הפרטית של פנינה רונל, אשתו של ראש קבוצת המהנדסים הישראליים שבי"ר ראנגון. אני אחכה לך כאן, אמרה פנינה; "אולי צריך יהיה להזעיק אמבולנס או משטרה."

לא היה צריך להזעיק כלום. השגריר קיבל אותי באיתור של כמה דקות; חזרתי בפניו על בקשתי. כמה רגעים שקט. חיוכים לבביים של השגריר והקונסול.

"אני באופן אישי בעד. הקונסול, מר מוסטפה, יקח ממך את הפרטים האישיים ואנחנו נשלח מברק רשמי לקהיר עוד היום. תוך ששה ימים תקבל תשובה חיובית או שלילית. הכל יכול לבוא ב"חשבון".

הראיון נגמר. הורכנו הישראלי הראשון שפרטיו נרשמו בקונסוליה המצרית בראנגון היה שלי. הקונסול חייך שוב, ליהיה אותי לפנת השגרירות וחכה שאצלם אותו. פנינה במכוניתה לא האמינה למראה עיני. גיה. צילמתי את מוסטפה שוב, לחצתי את ידו והלכתי. אני מחכה לתשובה.

על סיפון לבנוני רפי נלסון על סיפון הלולו, ליד סירת-הצלה הנושאת על דפנה את שם נמל האם, בירות. התמונה מטושטשת צולמה על-ידי אישיות לבנוני שלא ראה מצלמה מימיו.

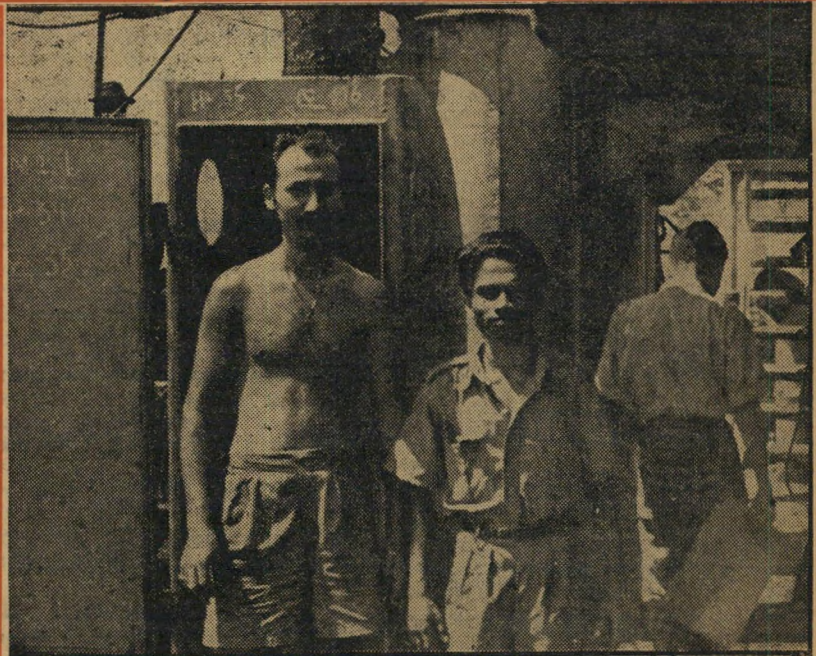
ידבר אתך. מוטב שתשכח את כל ה"עניין".

מצויד בכל העצות הטובות האלה יצאתי לרחוב. קראתי "טאקסי" ומסרתי לנהג את כתובת השגרירות המצרית. לפני שנעצרה המונית בפנת הבית מספר 129, ברחוב אוגדרי, ישרתי את עניינתי היטב וכיוונתי את המצלמה לצילום ב"אור עמום."

מיסה דקהיר

שוער השגרירות היה חביב מאד. הוא פתח את דלת המונית והראה לי את הדרך פנימה. שני פקידים מצריים קבלו את פני, שמעו שאני רוצה לשוחח עם השגריר והפנו אותי לפקידה בורמאית קטנה, שישבה ליד שולחן ה"קבלה". אמרתי לה שאני עתונאי ומבקש לראות את השגריר. היא לא שאלה איזה עתון אני מייצג, לחצה על כפתור וש"חחה קצרות עם גבר אלמוני מעבר ל"מכשיר". הקונסול, מר מוסטפה, יקבל אותך בעוד רגע", הודיעה בחיוך.

הקונסול ישב בחדרו, שקוע בתוך כורסה ענקית. מר מוסטפה לבש מכנסים שחורים וחולצה לבנה, ללא עניבה וללא מעיל, ועסק במיון מכתבים. הוא הסיר את משקפי הקריאה שלו, הציע לי כסא ואמר באנגלית: "בבקשה...". היסטתי לשבת. אנשי הצירות היש-

צוות הלולו

ג'ורג', המכונאי הראשון של הלולו, מצטלם עם ציירי ציאנו. בפנת חדר המכונות של האניה. על זהוה של ג'ורג' הלבנוני נראה צלב מוזהב. ג'ורג' הוא בעל השקפת עולם קוסמופוליטית, כמרבית הימאים.